

РЕШЕНИЕ

№.....2012, гр.Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Варненският административен съд, Първо отделение, XVIII състав
в публично заседание на двадесет и втори февруари 2012г., в състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: МАРИЯ ЙОТОВА

С участието на секретаря В.М.,
като разгледа докладваното от съдия Йотова адм. дело № 78/2012г.
по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр.чл.40 ал.1 от ЗДОИ.

Образувано е по жалба на Е.Е.В. ***, против Решение от 15.12.2011г. на Директора на ОД на МВР-Варна, с което е постановен отказ за достъп до обществена информация по Заявление № ЗДОИ-18/05.12.2011г.

Жалбоподателят твърди, че отказът да му бъде предоставен достъп до поисканата със заявлението обществена информация е незаконосъобразен. Счита за несъстоятелен довода, че протокола по чл.56 от ЗМВР касае само конкретно физическо лице, поради което от него не могат да се изведат изводи за дейността на органите на МВР и не е обществена информация. Излага и съображения, че е налице крайбрежна територия, която по същността си е изключителна държавна собственост, а не собственост на «Холдинг Варна» АД. Същата се ползва за разходка на граждани и гости на гр.Варна. Те също биха били потенциални адресати на подобно предупреждение, поради което и точния текст на визираното в т.1 от заявлението безспорно е обществена информация и то с надделяващ обществен интерес. По точки от 2 до 5 от заявлението твърди нарушение на чл.2 ал.1 от ЗДОИ, тъй като въпросите в заявлението се отнасят само до информация, която е обществена, от вида на служебната такава, а не се иска тълкуване на правни норми от органа. Сочи, че са нарушени нормите на чл.37 и 38 от ЗДОИ, тъй като липсват правни и фактически основания за отказа; че няма данни оспореното решение да е подписано от компетентно за това лице. Твърди несъобразяване с обстоятелството, че информацията се иска в условията на надделяващ обществен интерес, поради съмнения за злоупотреби и корупция в големи размери и е приложим §1 т.5 от ДР на ЗДОИ като надделяващия обществен интерес следва да се счита законно презюмиран. Моли да се отмени обжалваното решение и да се укаже на органа да предостави поисканата информация. В съдебно заседание, чрез пълномощника си – адв.М., поддържа жалбата. По съществуването на спора излага, че информацията безспорно е обществена и то с надделяващ интерес. Моли да се даде кратък срок на органа за предоставянето ѝ, тъй като територията за която «Холдинг Варна» АД претендира да е негова собственост и към настоящия момент не е обозначена, което обстоятелство е от значение за изясняване на въпроса до къде е била крайбрежната плажна ивица. Сочи, че именно извършваните в тази връзка замервания, са станали повод за отправените предупреждения и изисканата информация. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – Директора на ОД МВР – Варна, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Изразява становище, че постановеният отказ е законосъобразен, тъй като правилно административният орган е мотивирал решението с това, че поисканата информация не е обществена такава. Прави възражение за прекомерност на хонорара на пълномощника на жалбоподателя, с оглед фактическата и правна сложност на делото. Претендира присъждане на ю.к.възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, пред надлежния съд, от лице с правен интерес – адресат на акта. Последният е съобщен на В. на 20.12.11г., а жалбата е подадена на 03.01.12г. по пощата, видно от поставения печат на приложения пощенски плик, т.е. в законоустановения 14-дневен срок. Предвид изложеното, същата се явява допустима за разглеждане.

По основателността на жалбата:

Административното производство е образувано по повод подадено от Е.В. Заявление вх.№ ЗДОИ-18/05.12.2011г. за достъп до обществена информация до Директора на ОД на МВР-Варна. Със заявлението са поставени следните въпроси:

1.Какъв е точния текст на отправените на 27.10.2011г. предупреждения от МВР към граждани, да не навлизат в територия, намираща се на Алея първа в Морската градина на гр.Варна, считана от „Холдинг Варна” за тяхна частна собственост?

2.Ако предупрежденията от МВР са били адресирани до гражданските организации СОПА, БДЗП, ОЦОСУР, ГС „Зелена Варна”, СНЦ „ОГС” и ПП „Зелените” и техните членове, отнасят ли се тези предупреждения и за всички останали граждански организации, политически партии и техните членове, за всички варненци и гости на град Варна?

3.Разрешено или забранено всъщност е на гражданите и гостите на гр.Варна да слизат безплатно по стълбичките в Морската градина през проблемната зона към алеята и плажа, или за всяко преминаване оттам следва да се иска разрешение от ТИМ?

4.Ако „Холдинг Варна” АД не е изпълнил задължението си по чл.38 ал.1 т.2 от ЗКИР да означае с трайни знаци границите на въпросните имоти по Алея Първа, тогава на какво основание се изискват от гражданите ясновидски способности за да познаят къде са тези граници и да не ги нарушават?

5.От друга страна, на какво основание МВР счита отвоюваната от морето територия спрямо бреговата линия от 1979г. за нечия частна собственост, а не за публична изключителна държавна собственост, в която всеки може да се разхожда свободно, да играе федербал и извършва различни измервания, например - къде точно се е намирала бреговата линия до преди 1979г.?

Посочено е още, че информацията е поискана в условията на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1 т.6 от ДР на ЗДОИ във връзка с чл.13 ал.4, чл.31 ал.5 и чл.37 ал.1 т.2 предл. 2-ро от ЗДОИ - поради съмнение за корупция и злоупотреба с власт в особено големи размери. Поискано е предоставянето ѝ на хартиен носител.

С оспореното Решение от 15.12.2011г. органът се е произнесъл по заявлението, като е отказал достъп до исканата информация. Като мотиви е изложил, че същата не попада в категорията „обществена информация” съгласно чл.2 от ЗДОИ, като част от поставените въпроси в искането касаят тълкуване на действащата нормативна уредба в България, както и даване на правни становища, което не е в компетентността на ОД – МВР – Варна. По отношение на поставения по т.1 въпрос сочи, че на осн. чл.56 от ЗМВР в правомощията на полицейските служители е да предупреждават устно или писмено лице, за което има данни и се предполага, че ще извърши престъпление или ще наруши обществения ред, като тези предупреждения винаги са насочени към конкретно физическо лице и касаят конкретно събитие. Протоколите съставени от органите на МВР на посоченото основание не съставляват „обществена информация” по смисъла на закона и не следва да се предоставят по реда предвиден в ЗДОИ.

Горната фактическа обстановка не е спорна между страните в съдебното производство. Съдът я възприема изцяло въз основа на писмените доказателства, представени от страните, които разгледани в тяхната съвкупност не налагат различни изводи.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл.28 ал.2 от ЗДОИ – в срока по ал.1 органите по чл.3 или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В случая оспореното решение е постановено на 15.12.11г. - в законоустановения срок. ОД на

МВР-Варна безспорно е задължен субект за предоставяне на обществена информация по чл.3 ал.1 от ЗДОИ и компетентен да се произнесе по направените искания за достъп до обществена информация на общо основание е директорът на ОД. Видно от оспореното решение именно комисар Д.Димитров – директор на ОД на МВР-Варна се е произнесъл по заявлението на жалбоподателя, поради което съдът намира за неоснователно наведеното в жалбата възражение за компетентност на лицето постановило решението. Същото е постановено от компетентен орган в рамките на неговите правомощия. Издадено е и в предвидената от чл.38 от ЗДОИ писмена форма, съдържа реквизитите, посочени в текста, включително фактическите и правни основания за взетото решение, поради което съдът намира възраженията на жалбоподателя в тази връзка, също за неоснователни.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени със ЗДОИ. Съгласно определението на чл.2 ал.1 от ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Понятието "обществена информация" следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно, обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. В чл.10 и чл.11 от ЗДОИ са дефинирани видовете обществена информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации – „официална" и "служебна" такава. Официална е информацията, която се съдържа в актовете, издавани от държавните органи при осъществяване на техните правомощия /чл.10/. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11/.

В контекста на тези законови дефиниции, съдът намира, че предмета на оспорения отказ не е обществена информация, създадена и съхранявана от ОД на МВР-Варна, в качеството му на задължен субект по чл.3 ал.1 от ЗДОИ, по следните съображения:

По първия въпрос от заявлението е поискано да се предостави точния текст на отправените предупреждения от МВР към граждани, да не навлизат в територия, намираща се на Алея първа в Морската градина на гр.Варна, считана от „Холдинг Варна” за тяхна частна собственост. В случая не е ясно дали се касае за устно или писмено предупреждение. Ако е устно, тази информация не би могла да се съдържа в документ или друг материален носител, поради което и няма как да се предостави. Дори и обаче да беше писмено, следва да се има предвид, че съгласно чл.56 от ЗМВР полицейските органи предупреждават устно или писмено лицето, за което има достатъчно данни и се предполага, че ще извърши престъпление или нарушение на обществения ред. Разпоредбата се издава от съответния полицейски орган, който разпоредбата на чл.53 ал.1 от ЗМВР приравнява на административен орган с властнически правомощия, в кръга на неговата компетентност. При съставянето на такъв протокол, компетентното лице преценява дали са налице административно-наказателни или наказателни правоотношения. Протоколът по чл.56 от ЗМВР може да съставлява част от процедурата по евентуалното ангажирана на административно-наказателна или наказателна отговорност на конкретното лице, на което е съставен. Следователно едно такова евентуално предупреждение винаги е конкретно – касае определено лице и извършени от него определени действия, поради което и няма как да засяга неопределен кръг от лица. В този смисъл, противно на наведените от жалбоподателя твърдения, същото не може да представлява обществена информация в контекста на горесцитираните законови дефиниции. Протоколът по чл.56 от ЗМВР, респ. съдържащата се в него информация не е свързана с обществения живот в Република България и не може да формира мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Същият съдържа информация за конкретни действия във връзка с дейността на органите на МВР по определен, т.е.информацията в него не е с обществен характер, а засяга частни интереси. Изложеното важи с още по-голяма сила в случаите когато исканата информация е част от прокурорска преписка и касаят конкретни случаи, за които е

проверявано дали са налице данни за извършване на престъпления от длъжностни и/или от други лица. Спрямо тях следва да се прилагат нормите на НПК /чл.198 ал.1, респ. чл.213 ал.1/, които в случая се явяват специални по отношение тези на ЗДОИ и изключват приложението му, по аргумент на чл.4 ал.1 от ЗДОИ.

По останалите формулирани въпроси - от втори до пети, следва да се посочи, че същите не са свързани с искане за предоставяне на обществена информация по смисъла на ЗДОИ. По реда на закона може да се иска достъп до информация в очертания по-горе смисъл, но не и само отговор на поставени въпроси. Само ако молителят посочи вида на исканата информация като я опише в смисъла, даден ѝ от законодателя възниква задължение за предоставянето ѝ. За административният орган не съществува по закон задължение за предоставянето на информация такава, каквато е формулирана в отправеното до него в конкретния случай заявление. Само на това основание отказът на административния орган по тези въпроси е законосъобразен. Освен това правилни са и мотивите, че с тези въпроси се иска тълкуване на действащата нормативна уредба в страната. Видно от текста на въпросите, отговорите на същите биха представлявали тълкуване на действащото законодателство вкл. ЗМВР – чл.56, ЗС – в частта на въпросите касаещи правото на собственост, ЗКИР – относно трасирането на граници на ПИ и др. които не са в компетентността на административния орган и не попадат в обхвата на ЗДОИ.

И на последно място, неоснователно се явява твърдението, че органът не е съобразил обстоятелството, че информацията се иска в условията на надделяващ обществен интерес. Съгласно §1 т.6 от ДР на ЗДОИ "Надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3. Т.е. за да е налице за органа задължение да изложи мотиви по този въпрос, на първо място поисканата информация следва да е обществена такава пи смисъла на ЗДОИ, каквато настоящата не е, съгласно мотивите на настоящото решение.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че оспореното решение е правилно и законосъобразно. Жалбата против него се явява изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора и на осн. чл.143 от АПК основателно се явява направеното от пълномощника на ответната страна искане за присъждане на ю.к.възнаграждение. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лв. съгласно чл.8 вр.чл.7 ал.1 т.4 от Наредба № 1/2004г. за МРАВ,

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е.Е.В. ***, против Решение от 15.12.2011г. на Директора на ОД на МВР-Варна, с което е постановен отказ за достъп до обществена информация по Заявление № ЗДОИ-18/05.12.2011г.

ОСЪЖДА Е.Е.В.,***, да заплати в полза на ОД на МВР-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: